

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

w sprawie **J. W.**

skazanego z art. 148 § 2 pkt 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 28 maja 2025 r.

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2025 r., sygn. akt V KO 118/24, o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania, wobec jego oczywistej bezzasadności,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

uchyla zaskarżone postanowienie i przekazuje wniosek skazanego o wznowienie postępowania do ponownego rozpoznania Sądowi Najwyższemu w Izbie Karnej.

UZASADNIENIE

W dniu 7 października 2024 r. J. W., skazany z art. 148 § 2 pkt 1 k.k. i in., wystąpił z wnioskiem o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 października 2023 r., sygn. akt II AKa 57/23, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 10 października 2022 r., sygn. akt II K 1/21.

Sąd Najwyższy, orzekając w składzie jednoosobowym, w którym zasiadał sędzia SN Zbigniew Kapiński, postanowieniem z dnia 27 lutego 2025 r., na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., odmówił przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

J. W. wniósł zażalenie na to postanowienie, wnosząc o jego uchylenie i ponowne rozważenie zasadności wznowienia postępowania w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

W świetle uchwały połączonych Izb Sądu Najwyższego: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/2020) oczywistym jest, że orzeczenia wydane przez Sąd Najwyższy w składzie, w którym zasiadają sędziowie Sądu Najwyższego powołani na to stanowisko na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r., dotknięte są wadą rangi bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie - z wniosku skazanego J. W. o wznowienie postępowania karnego – gdyż została ona rozpoznana przez Sąd Najwyższy w składzie jednoosobowym przez sędziego Sądu Najwyższego Zbigniewa Kapińskiego, powołanego na urząd sędziego Sądu Najwyższego postanowieniem Prezydenta RP z dnia 23 czerwca 2022 r., nr 1130.57.2020, na wniosek wadliwie ukształtowanej Krajowej Rady Sądownictwa, zawarty w uchwale z dnia 22 września 2021 r., nr 1286/2021.

Sąd Najwyższy ma oczywiście świadomość, że o uchwale z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4114-1/20, stanowiącej podstawę prawną niniejszego orzeczenia, krytycznie wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny w sprawie U 2/20, stwierdzając w orzeczeniu z dnia 20 kwietnia 2020 r., że jest ona niezgodna z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864/30, ze zm.) i art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.) – OTK-A 2020, poz. 61; Dz.U. z 2020 r.,

poz. 376).W pełni podziela jednak stanowisko przedstawione w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2021 r., I KZ 29/21, sprowadzające się do uznania, że Sąd Najwyższy nie jest związany treścią tego wyroku Trybunału Konstytucyjnego, albowiem rozstrzygnięcie to nie mogło uchylić obowiązku powszechnego stosowania wykładni art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., przyjętej w uchwale trzech Izb SN, z uwagi na brak kompetencji Trybunału Konstytucyjnego do orzekania o zgodności z Konstytucją przedmiotowej uchwały, jako stanowiącej akt stosowania prawa, a nie jego stanowienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2021 r., I KZ 29/21, OSNK 2021, z.10, poz. 31 oraz m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 września 2021 r., V KZ 47/21, z dnia 18 stycznia 2022 r., I KZ 61/21, z dnia 12 kwietnia 2022 r., V KZ 64/21, czy z dnia 23 listopada 2022 r., II KZ 39/22).

Konsekwencją uznania, że uchwała połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. nadal obowiązuje i wiąże Sąd Najwyższy, jest uchylenie zaskarżonego postanowienia na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., czyli z uwagi na orzekanie przez sąd nienależycie obsadzony.

Rozpoznając sprawę z wniosku J. W. o wznowienie postępowania po raz kolejny, Sąd Najwyższy winien zastosować odpowiedni tryb postępowania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

Kazimierz Klugiewicz Marek Pietruszyński Eugeniusz Wildowicz

[PŁ]

[a.ł]